

Bemærkninger til lovforslaget

Som alle andre skatter er også formueskatten en hæsliig skat.

Så hæsliig, at fremskridtspartiet fra første folketingsfærd har foreslået den afskaffet (Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg A sp. 41 (forslag til lov om afskaffelse af den personlige indkomstskat m.v., L 13 af 8. januar 1974)). Nogle af formueskattens ulemper er nærmere belyst i bilag 1.

Men de andre partier har i den grad ødelagt Danmarks økonomi, at selv om folketingsflertallet nu kom til fornuft, ville det først være økonomisk holdbart, at staten skulle undvære hele formueskatteprovenuet fra og med 1988.

Og da de andre partier jo stadig alle som ét frådser med offentlige udgifter, har det måske endnu længere udsigter for gennemførelsen af fremskridtsbevægelsens skatteafviklingsplan.

Men formueskatten har i al fald kunnet holdes i tømme i de senere år. Provenuet har nemlig udviklet sig således i mill. kr.:

1971	269
1972	300
1973	354
1974	344
1975	407
1976	429
1977	687
1978	717
1979	740
1980	950
1981	840
1982	700
1983	635

Den seneste udvikling afspejler vel først og fremmest faldet i ejendomspriserne og overflytningen af formuer til skattefrie institutioner, men den dækker også, at folketinget nu, når alle skatteydere betragtes under ét, nok har mere end redresseret Hjortnæs' herostratisk berygtede december 1979-fadæse. Detaljerne herom er samlet i bilag 2, (der dog ikke medtager overgangen til kontantvurderingsprincippet).

Men på nogle områder går det særlig skævt med formueskatten.

Så skævt, at særretningsordninger er påkrævet.

I nærværende lovforslag drejer det sig om at give hovedaktionærproblemet en løsning, som vil være til at leve med, indtil formueskatten i det hele kan smides på møddingen.

Da fremskridtspartiet fremhævede dette i december 1979 (f.eks. i betænkning over forslag til lov om ændring af forskellige skattelove, Folketingstidende 1979-80, tillæg B sp. 280 f), mødte det en mur af uforståenhed. Men livet har nu belært de andre partier om, at også her var det fremskridtspartiet, der var på realitetens grund - se f.eks. Spm. nr. S 200, til ministeren for skatter og afgifter af Bernhard Baunsgaard (RV), (Folketingstidende 1982-83, sp. 2143 f).

Problemetets kerne er, at formueaktiverne og dermed deres umiddelbare likviditetsafkast ligger i selskabet, men at formueskatten skal betales af aktionæren (anpartshaveren). Når midlerne skal overføres fra selskab til aktionær, for at denne kan viderebetale beløbet til skattevæsenet, dukker skattedjævelen op i al sin magt og væld og forlanger, at så skal aktionæren betale indkomstskaat af de penge, for hvilke han i virkeligheden kun er gennemgangsled. Eventuelt nægtes selskabet endda fradragsret for udbetalingen, fordi nidkære myndigheder kvalificerer den som udbytte.

Dette dræner erhvervsvirksomheden og øger dermed arbejdsløsheden.

Man skal ikke være særlig vaks for af den anførte beskrivelse at indse, at her ikke er tale om et uundgæeligt naturgivet problem, men alene om vanskeligheder, som lovgivningen selv har skabt ved ikke at samordne tankegangen bag de forskellige skatteformer.

For den, der ikke lader sig hypnotisere til at tro, at det gældende danske skattesystems principper er noget urokkeligt gudegivent, er der derfor flere løsninger på problemet.

Man kunne for eksempel flytte formueskatten til selskabet.

Eller være mere liberal med at tillade uforrentede aktionærlån.